

קרקע התיאטרון

המרצע יצא מן השק, בעת חנוכת מועד התיאטרון. הקמתו של מיעדון הילכה, שנוסד כדי לשמש מקום מיפגש לצמרת מש רד הבטחון, מפא"י ולחברה הגבוהה של תל-אביב, פילגה את גרעין מייסדי התיאטרון הקאמרי לשני מחנות: אלה שתמכו ביוסף ("פרי") מילוא ויצחק קדישזון, מהליו ה-אמנותי והאדמיניסטרטיבי של התיאטרון, ואלה שהתיגדו למטרותיהם העסקיות בכל תיקף. במקום להקדיש את מיטב המרץ ל-אמנות, יקדישו אותו מעתה להלחמה מתמדת היקף במועדון, רטן אחד מעמודי התווך של הקאמרי.

דבר לא הועיל. ההתנגדות הימרת למועדון אך הולידה עסקים נוספים. השמעות עלולו השתתפותו של הקאמרי בהבאתה לארץ של אימה סומאק התחזקו כשהגיעה בעקבותיה להקת הנוודז'נייס. בוגטרי, גובר התיאטרון הקאמרי, הוא שתפס את גיורא גורקי, אמרנגם של סומאק והנוודז'נייס. סיפרו השחקנים בחדריהם האפיר מזה לאוזן, "הנה לאן זורם מעט הכסף: להשקעות בעסקים מכניסיים."

לא היה ספק כי אמנם עסקי הבידור ביבוא הם עסקים מכניסיים. השכוע, כשבין שחקני הקאמרי נפוצה שוב הצמיתה על פיטורים באופק וצמצום הלהקה, נודע ברבים כי ודיק וביטור עומדים לערוך עסק נוסף במשותף: היאתו לישראל של הקרקע הא-דרנו מאיריה לכר מלכי ישראל בתל-אביב "מה אתה רצה?" הסבר שחקן התיק לחברי שהתלונן בפניו על היסקה. "קופי-קרקס זה עסק יותר בטוח. קופים לא עושים שבתית כשלא מש.מים להם את המכסורת בראשון לחודש."

מאחורי הקלעים

הנכל לא יעלה

שנים ארוכים במחזה בית-הטובה (גור) של איבסן. בשעה שתיאטרון זירה פירסם כבר על תכניתו להכין את המחזה להצגה באמצע החורף השהה הדיק הקאמרי כי מטר את המחזה בלימיו לגרשון פלוט קין, שיגש לחורות מיד אחרי שישלים את עבודתו על מרוס מאת פויל . . . מסי-בית פול. ות החליט האהל להפסיק את ההכנות להצגת המחזה המקורי של מירד שיף, בביומיו של גרעון שמר. המחזה ה-ון כבעית "עליתו של נבל ישראל טיי-סוסי" נפסל להצגה אחרי שעסקני התיאטרון הבינו את הרמזים המתאמים מחוגי מפא"י וההסתדרות, כי אין הם רואים בעין יפה הצגת מחזה בעל תוכן כזה. בשעה זו . . . אטט כדורגל עוסק בימים בשעה בנינוכם המסיקאלי של שחקני הקמריה המקורית משה וויטמלטר בתיאטרון זירה. מיה רוי, שופט ליגה א' בומנו דחיש-שירת בשעתו כאקורדיוניסט להלח הנחיל ומכין עתה להצגה את פזמ ניהם של ארי-אל אופק, הן אלמגור ויותן דהאי.

צחוק בצד

למרות המשבר הממשלתי, שהסביע את חותמו על דינוי הכנסת בשבוע האחרון, הצטיינו דברי המפלגות השונות בחוש היר מור בלתי-רגיל, שנתבטא בא מיהם על גושאים שונים ובקריא תיבנים. כאשר שיפץ ח"כ מקי שמואל מיקונים את נאומו של ח"כ חירת מנחם בגין, על ההצעה להציע אי-אמון לממשלה. בקריאה: "הסגנון שלך כמו של פוסטל!" השיב לו בגין מניה וביה: "אני מצדיף את הסגנון של סוסטל על הסגנון של הרושציוב!" . . . דושיח חריף לא פחות אך ארוך יותר התנהל בין ח"כ מה"ס חנן רובין לח"כ הצ"כ ישראל רוקח, בעת הדין על הא-רכת תוקף תקנות היתרי-הציאה. בנאומו השמיע רובין את הפיסקה: "מהי תו לא רק חבר כנסת אלא גם חבר באחת הממשלות הקואליציוניות, בודאי ידועה לרוקח העובדה שקיימת אחריות קולקטיבית." שיסעה רוקח: "בזמננו היתה . . . רובין הפסיק את נאו-מי ופה לרוקח: "אדון רוקח, אם אתה רוצה להציע את עצמך למפא"י כשית-יותר נאמי, יותר אחראי, ויותר שומר על אחריות קולקטיבית, אינך זקיק למדיום של הגאום שלי, אתה יכול לעשות זאת באופן ישיר" . . . אחת הבעיות שהעסיקה בירת השבוע את ח"כ הצ"כ עזרא איכילוב היתה בעית התמונות הישנות המפיעות

פסוקי השבוע

ראש ממשלת ישראל, דוד בן-גוריון, בתשובה להצעה לדון בינכת בענין השליחות לגרמניה: "אין זו אמת שהיתה לישראל איז זיקה הרדית הקשורה עם גושק שימוש נאטו-שמאטו-פאטו . . . ואם היה מדובר באכת הצידו, זה לא היה קשור מלכתחילה או לאחר מעשה בשום קשרים עם נאטו-שמאטו-פאטו גוש-קשי-מוש."

שר הפנים ישראל ברייהודה, בעת הדין בכנסת על הארכת תוקף תקנות היתרי-הציאה: "חבר כנסת שעולה על הבמה לדבר על ענין מסויים, מחויב לקרוא כל אשר שייך לאותו ענין או לא לעל ת על הבמה בכלל. אבל אין הוא יכול להתפאר בזה שאינו יודע על מה מדברים."

המשורר אברהם שלונסקי, בישוב בכנסת ובראותו שלישית עלמות בתוך סדרים הדוקים המבליטים את חזויהו, צועדת על המדרכה: "הרי החדשות - ועיקרן תחילה."

עשהאל, מבקר הרדיו בעתון "הארץ": "אידיש היא שפה שבה היהודים צוחקים על עצמם. בעד שעברית היא שפה שבה הישראלים מצרעים את עצמם."

ישעיה אברך, וישביראש המרכז לתרבות של הסתדרות העובדים, בשמעו כי להקת ענגל הפליגה מאירופה בדרכה לאמריקה: "מצויק, מעתה יש גם לישראל קליע עינבאליכטי בניבויבשתי."

חבר המועצה המקומית באילת, בעת דיון על שירות תנובה בעיר: "אהיה מאושר ביום בו יטלו מתנובה את הכית הבלעדית לרמות את תיש י אילת."

רות? זכה לתשובה מפי איכילוב: "לא, בכל הרצינות, גם של גברים" . . . נימוק אחר שהיה בפי איכילוב לחידוש צעדות ההות: "התעודה היא לא יפה, היא מלאה חתימות מימי דב יוסף" . . . אנבו, דברי הכנסת, בהם נרשמו הפרוטוקולים של הגא מים

יום אחרי הגירושוין. צילום ראשון של וואדים ואשתו החדשה, אחרי לידת בתם הבכורה. יום לפני הלידה התגרש וואדים מאשתו הראשונה, הצרפתייה בריגיטס בצרנו.

בעניני השליחית לגרמניה שגרמה למשבר הקואליציוני, צוננוו חילקם נכתקו, עם שמת הנואמים. רק ח"כ חרת רותן ירחנן באדר זכה לכבוד מיוחד. בפרוטוקול נר-שמר דבריו בצורה זו: "יחזנו באדר תישית החירות - - -". . . למסקה גל יתלב, בעקב המשבר, הגיע ברל לרק, חבר מפא"י, ומי שהיה יושב-ראש הלהת הסוכי-אמר לוקר באסיפה מטעם מפא"י ה-שבוט: "אנו בארץ למדנו כבר איך לכבוש מדינה ואין להגן על גבולותיה. לעומת זאת טרם למדנו איך לנהל מדינה."

זכריות העבר

בין חברי ועדת הכלכלה של הכנסת שי ירדו בימים האחרונים לאילת, כדי לעמוד על צרכי מיתוח המקום, היה גם ח"כ מנחם הערבי יוסף כמים. בהודמנת זו גילה כמים כי הא היה תושב אילת, או אום ראשארש, לפני כ-15 שנה. כמים היה פקיד עזיר במחלקת ביקורת הגבול של ממשלת המנדט. אחרי שנוגז בחומרה יתרה בבדיקת נירות של אדם בעל השפעה, התלונן עיו האיש וכמים נשלח לגלת - ללתת ביי קורת הגבול באום ראשארש. בביקרו ה-שבוע באילת זיהה כמים את המבנה בו לן ועבד כחלק מחצר פלוגת הקיבוץ המאוחד השובה באילת. . . בשעה שצוננו המור-רים נכרע למשמע גל העבריינות העובר על תלמידי בתי ה-פטר התיכונים בשנה האחרונה, החליפו שמים מהם את מקצתם והתצבו להגנת העבריינים הצעירים. ערכי הדין זאב בריעם ומשה נחשוין, שני המגרים לשעבר, קיבלו על עצמם את הגנתם של ישראל נידרמן וגימני יונס בני-

הטובים הגאשמים בפריצות . . . בעיצומו של המשבר הממשלתי, ארץ והמשבר בי יחסים הבינלאומיים, הכיחה קבוצת א שים בתל-אביב, כי דאנות השעה לא ימ עו מהז את הדאיות לתעתי. במסיבה שכ נסה השבוע מטעם המתנדון הישראלי ליחסים בינלאומיים, דנו חברי המועדון בשמר עעית ארוכות יבירוד ראש על הבעיות המצטטות הכרוי כית בשיגור ירחים מלאכותיים. המרצה בי איתה מסיבה. עולה חדש מפ לניה פריץ פסור מוסקט, הזוהיר את הנוכחים כי אסור למדינת ישראל להתעלם מענין זה העשוי להכריע את גורל העולם. . . במלאות עשר שנים למיתו של מפקד ה-הגנה יהושע גלוברמן, כתבו שמים מי חבריו לפיקוד מאמרי הספר ליכרו. בבטאון הקיבוץ המא חד הופיעו שתי רשימת זכ-רה, אחת מפרי עטו של יוספלח טבני קרי, מפקד חסית הראל לשעבר, והשני מאת רב-אלוף יעקב דורי, באותה ה-דמנות גילה דורי ביצד נפל גל-ברמו: "הוא יצא בשליחית לירושלים, מטעם הפיקוד ה-עליון של ההגנה. הירל עליו לבדוק ולבחון מה יעשה בירושלים ומה יעשה לירושלים בעת ההיא. מן ההבחר היה לדעת בדיוק מה נעשה שם ויהושע ישלח לברר, להביא דויה ולהציע את הצעותיו. הוא נפל בחירו מירושלים, והיעתו והדברים שהיה צריך להביא נספו יחד איתו."

בשיר זמר

תקרת לא נעימה אירעה השבוע לומד החקיקן צדוק סביר. צדוק, הרגיש מאוד לשקט ורוממה בעת שירתו, היפיע במסיבה בבית-האזרח ברמת-גן. בזמן שירתו המשיכו המלצרים להסת בב בין השולחנית ולהגיש לאורחים. סביר לא סלה להם על זאת. בתום שירתו הוא ניגש למזונן, נסל בידו צלחת מאכלים שהיו מנותות על השולחן, וניפץ אותן אל הארץ. בעל המזונן תבע אותו לדון בשל כך. . . הקרית אחרת אירעה בשלושת חברי להקת אילון חיים פולני, ברוך נדב ומרדכי ירון. נע: שהו סייעו באחד הקיב צים, הת גדה מזכירות ה-משק לכך שחברי ההקה ישירו בתכנית את הפזמון על הפלרמט בארץ זול. טענת המשק: "יש בכך עלבון שלא לצורך לכישים באפריקה" . . . יותר מאושר היה אמן אחר, לאקי גידגילוניים. העזיר הנוצרי, לילד חיפה, שהתרחס בשירתו ובניית ה-גיטארה שלו בקפה אריאנה ביפו, יצא למסע בת-התיירות, שם הרתירו אותו העתונים בת-אר מלך הרוקנרול של תרכיה. . . מבקר הקולנוע של עתון הארץ יוסף יוסף מצא לו השבוע פנאי לכתוב מכתב למערכת שבועון טיים בארצות הברית בי הציע להם לבחר במלך חלפין כיוש השנה . . . מבקר אחר של אות עתון, מבקר הרדיו ההותם בשם פ. עשהאל ושידעי דבר מי שבעים כי הוא מירד ש"ן, כתב שיר שבוע ביקורת קטלנית על קריאתה של שיר קיית התיאטרון הקאמרי בתייה לצצמ, שקראה את שירי המשורר ה-ליון ברדיו. כתב המבקר: "בשמעי יצמד קוראת היא ברצינות מרה וברוש עמוק שא תי את עצמי: האין אוניה שמעית מה שיה מדבר? ואם שמעות הן הרי שהיא תקרא ב-ביציות זו אפילו את הצד האחריו של איירת מפעל הפיס". המבקר לא התק בואת כתב שיר חדש המיעד להקראתה של בתייה לצצמ, והמסתיים במילום: "בכרת לצצמ, השיר כבר מוכן. בואי לישון."

פסוקי העולם, 1957

שנת 1957 לא היתה שנה עשירה במעשים בלבד, אלא גם עשירה בדיבורים. לקט מובחר מתוך אמרותיהם של אישי העולם בשנת 1957 משקף יותר מכל את אופיה.

שר החוץ הסובייטי **עצבר, דימיטרי שפילוב**: "דוקים בשלום אין פירושו חיים של שקט ושלחה."

הלורד קלמנט אמלי, ראש ממשלת בריטניה / **שעבר**: "בעולם המודרני עליך ללחוץ ידים לא רק עם רוצחי יחידים, אלא גם עם רוצחים בסיונות."

ד"ר קונראד אדנאואר, ראש ממשלת גרמניה המערבית: "אם שני אנשים הם תמיד באותה דעה עצמה, הם בדרך כלל אינם הוונים כי תר."

צ'פטר בואלס, לשעבר ציר ארצות-הברית בחודו: "אומת שאפשר לקנות, לעולם לא נשגרות קנולות."

ניקיטה כרושציוב, מזכיר המפלגה הקומוניסטית בברית המועצות: "אין-אנחה קושים, ואם יהיה צורך בכך, נכה בפרקיכם."

סיר פירסון ריקסון, שניה מיוחד של בריטניה לארצות-הברית: "היבשות של היום כנוהן כמדינות של אתמול, והחלל הוא כמו האיקונוס בעבר."

לורד אוגמור, כבית הלורדים הבריטי: "הארץ אינה מבינה שגם אצילים צריכים לאכל."

ג'ון סטרט, חבר בית-הנכחרים הבריטי: "הבעלות על פצצה המימן מעניקה למדינה את הכוח שיש לדבורה בעוקצה. לדבורה יש עוקץ, ואם היא משתמשת בו - היא מתה."

ניקיטה כרושציוב: "יש לנו-כל כך הרבה מפקדים הממוגים על יצור העניבות שא-כית העניבות היא עדיין די יורדה."

הפילוסוף כרטרנד ראסל: "האשכל מעולט לא מילא תפקיד כה חשוב ביחסים בינלאומיים כמו הרגש."